

LEGENDE POPULARE *pentru fiecare*

Cuprins:

Legenda zăpezii.....	2-3
Legenda mărtișorului.....	4-5
Legenda primăverii.....	6-7
Legenda ghiocelului.....	8-9
Legenda Babei Dochia.....	10-11
Legenda rândunicăi.....	12-13
Legenda iepurelui.....	14-15
Legenda ursului.....	16-17
Legenda păunului.....	18-19
Legenda zebrei.....	20-21
Legenda salciei.....	22-23
Legenda bradului.....	24-25
Legenda vrăbiei.....	26-27
Legenda privighetorii.....	28-29
Legenda lăcrimioarei.....	30-31
Legenda vulpii.....	32-33
Legenda albinii.....	34-35
Legenda viorelei.....	36-37
Legenda cerbului.....	38-39
Legenda greierului.....	40-41
Legenda cucului.....	42-43
Legenda ciocănitoarei.....	44-45
Legenda lebedei.....	46-47
Legenda ciocârliei.....	48-49
Legenda crinului.....	50-51
Legenda berzei.....	52-53
Legenda usturoiului.....	54-55
Legenda curcubeului.....	56-57
Legenda pietrelor.....	58-59
Legenda Dunării.....	60-61
Legenda Lunii.....	62-63

LEGENDA ZĂPEZII

Creatorul a făcut toate pe pământ și le-a dăruit fiecăruia câte o culoare. Când a făcut zăpada, El i-a zis:

- Pentru că ești pretutindeni: pe câmpuri, prin văi, până dincolo de Carpați, caută-ți singură culoarea preferată.

Mai întâi foarte bucuroasă că are libertatea de a alege, zăpada s-a dus la iarbă:

- Dă-mi și mie din culoarea ta verde atât de frumoasă.

Dar iarba a refuzat-o. S-a dus atunci mai departe și a rugat un trandafir să-i dea culoarea roșie, vioreaua să-i dea culoarea albastruie, floarea-soarelui să-i dea culoarea galbenă. Niciuna nu asculta rugămintea zăpezii și

nu voiau să-și împartă culoarea cu ea. Amărâtă, zăpada ajunge în dreptul ghiocelului și îi spune și lui necazul:

– Nimeni nu vrea să-mi dea culoarea sa. Toate mă alungă și-și bat joc de mine!

Înduișat de soarta zăpezii, ghiocelul i-a spus:

– Dacă-ți place culoarea mea, eu o împart bucuros cu tine.

Zăpada primi cu mulțumire darul ghiocelului.

De atunci, ea poartă veșmântul alb ca al ghiocelului.

Drept recunoștință, zăpada îl lasă să-și scoată căpșorul afară de cum începe să se arate primăvara. Îl apără de frig și îl ajută să fie cel mai iubit vestitor al primăverii.

LEGENDA MĂRȚIȘORULUI

Odată, demult, pe când oamenii stăteau la sfat cu Luna, iar Soarele cobora prin satele noastre ca să se învârtă în horă împreună cu fetele, s-a întâmplat o mare nenorocire. Un zmeu a răpit Soarele dintre oameni și l-a ascuns într-o peșteră din adâncul pământului. Lumea se întristase, păsările nu mai cântau, izvoarele nu mai curgeau, iar copiii nu mai râdeau. Nimeni nu îndrăznea să-l înfrunte pe zmeu, dar într-o zi, un tânăr voinic se hotărî să plece, să salveze Soarele. A căutat mult până a găsit peștera zmeului și a început lupta. S-au înfruntat zile întregi până când zmeul a fost doborât. Slăbit de puteri și rănit, tânărul eliberă Soarele.

Acesta se ridică iute pe cer înveselind și bucurând pe toți. Natura a reînviat, păsările au început a cânta, oamenii s-au bucurat, numai viteazul, sângerând, a reușit să iasă din peșteră și s-a prăbușit în zăpadă. Sângele cald din răni curgea și topea zăpada. Pe când aceasta se topea, răsăreau flori albe, ghioceii – vestitorii primăverii.

De atunci, toată lumea împletește din timp doi ciucurași: unul alb și unul rosu – mărțișorul. În prima zi de primăvară, el este oferit în dar celor dragi, în memoria celui viteaz care a salvat Soarele și a adus primăvara pe meleagurile noastre, atât de mult îndrăgite de Dumnezeu.

LEGENDA PRIMĂVERII

O dată, demult, într-un cuib de grauri au ieșit din ouă trei puișori. Creșteau puișorii frumoși și vioi, dar unul dintre ei, pe nume Primăvara, se deosebea de părinții și de frații săi. Pasărea atât de mult iubea natura, gâzele, muscu-lițele și țânțarii, că nu voia să le facă niciun rău. Refuza să-i mănânce și pentru asta o râdeau cei din familie.

Într-o zi, părinții și frații au alungat-o cu ură de la casa lor, spunând că nu o mai suportă. A zburat Primăvara, cât a zburat, însetată și flămândă, până s-a prăbușit la pământ, sleită de puteri. O zână bună a văzut-o și a luat-o la ea, iar pe părinți a hotărât să-i pedepsească cu frig și zăpadă multă.

A nins și a viscolit câteva săptămâni la rând, de se făcu un deșert imens, de culoare albă. Părinții Primăverii au înțeles greșeala și au zburat în alte țări mai călduroase, regretând cele întâmplare. Primăvara, însă, ducea dorul meleagurilor natale. Atunci zâna a trimis-o la cuibul părintesc ca să-l mai vadă o dată și să desfacă blestemul.

De atunci, pasărea vine în fiecare primăvară și cum începe a cânta, se tolesc zăpezile și înverzește totul în jur. Iar copiii ies afară la soare și aleargă pe câmpurile înverzite strigând cât îi ține gura:

– A venit Primăvara! A venit Primăvara!